

REFERAT

COMUNICAREA ÎN MEDIUL ȘCOLAR

PROF. PT. ÎNV. PRIMAR: Marcu Alina- Ionela

SCOALA GIMNAZIALA ELENA VACARESCU, SECTOR 1 , BUCURESTI

„Normalitatea ne spune că un subiect cum ar fi *comunicarea verbală* ar trebui să fie un element central atât pentru studiul științific al *comunicării*, cât și pentru studiul științific al limbii.

La nivel pur descriptiv, *comunicarea verbală* este, fără îndoială, cea mai răspândită formă de *comunicare* în societățile umane. Cel puțin, dacă nu ne limităm la cazuri rare de evenimente și procese de comunicație "pur verbale", ci să luăm în considerare o gamă imensă de forme predominante de *comunicare verbală* și o gamă și mai mare de *comunicare*, fenomene în care limba poate fi dovedită a juca o parte directă ca indirectă.”¹

„*Comunicarea* este o premisă a relațiilor. Aceasta înseamnă că nu este în primul rând sau în mod esențial un proces de transfer de informații sau de difuzare sau de circulație a cuvintelor (deși aceste lucruri pot fi identificate ca întâmplătoare în procesul de relaționare). În schimb, rețelele de patru dimensiuni invizibile de comunicare, care constituie și reconstituie materia și ideea ca: oameni, discurs și alte ființe.

O asemenea conceptualizare ne ajută să ieșim din dezbaterile vechi ale filosofiei occidentale despre natura *comunicării*.”²

„Școlile de *comunicare* au fost în mod tradițional clasificate în comportamente verbale și non-verbale. Acesta este destinat să simuleze interesul cititorului și să acționeze ca o introducere în studiul *comunicării*. Există trei părți principale care cuprind: *comunicarea* non-verbală, trăsături paralingvistice ale *comunicării* și *comunicare* verbală.

Comunicarea non-verbală, sau cum este mai cunoscută, limbajul corpului, se referă la acele mișcări și poziții ale capului, membrelor și corpului care transmit semnificația.

Trăsăturile paralingvistice ale comunicării. Această secțiune privește aspectele paralingvistice sau vocale ale comunicării noastre.

Comunicare verbală . Această secțiune oferă un scurt rezumat al diferitelor aspecte ale limbajului verbal. Aceasta este urmată de discutarea calităților și a caracteristicilor unei comunicări eficiente.”³

„*Comunicarea* arată câteva caracteristici de bază, comune tuturor timpurilor, indiferent de mărimea și complexitatea unităților comunicante și de spațiul dintre ele. *Comunicarea* este

¹ Andrea Rocci, Louis de Saussure (Eds.), De Gruyter Mouton, 2016;

² Perspectives on Theory, Edited by Gregory J. Shepherd , Jeffrey St. John, Ted Striphas, Sage Publication , Thousand Oaks, London , New Delhi, 2006;

³ Communication Skills in Practice, A Practical Guide for Health Professionals, by Diana Williams, Jessica Kingsley Publishers London and Philadelphia, 1997.

astfel un fenomen fundamental pentru toate ființele umane. Într-adevăr, într-un sens este comun tuturor ființelor vii.

Comunicare orientată spre umanism - întotdeauna o tradiție importantă - a devenit mai însemnată, a vitalizat dezbaterea într-un mod care începea în anii 1980. Această dezvoltare generală are două tendințe. În primul rând, subiectul care acționează și dorește, individul uman se concentrează mult mai mult decât prevede. În al doilea rând, o perspectivă umanistă, istorică, a devenit din ce în ce mai puternică, o completare utilă a științelor comportamentale și sociale de ieri.”⁴

„Nimic nu ar funcționa în absența comunicării. Florile trebuie să comunice cu albinele pentru ca polenizarea să aibă succes. Păsările de cântăreți de sex masculin trebuie să comunice cu femelele dacă trebuie să se împerecheze. Leii din vânătoarea cooperativă trebuie să comunice cu părinții săi, astfel încât nevoile ambilor să fie carnea. Marii oratori, cum ar fi Jesse Jackson, trebuie să-și folosească abilitățile de *comunicare* pentru a captiva și a manipula emoția publicului.

În general, o mare parte din studiul timpuriu a conceptualizat aria de *comunicare* ca fiind ghidată de mecanisme de eliberare înăscute care, la rândul său, au condus la modele de acțiuni fixe. Mecanismul de eliberare a fost considerat a fi înăscut, deoarece anumite tipuri de răspunsuri, cum ar fi afișarea agresivă și purtarea bebelușului, au fost provocate imediat după naștere și aparent în absența experienței relevante. Astfel de răspunsuri au urmat în mod obișnuit un model stereotip și, prin urmare, au fost inițial descrise ca modele de acțiune fixe.”⁵

„Nu este un accident că oamenii sunt ființe sociale. Mult mai mult decât aspectul fizic al mediului, grupul social a constituit mediul de selecție *Homo sapiens*. Pe parcursul dezvoltării speciei, viața de grup a avut numeroase avantaje față de mai multe moduri de existență solidare. În timp ce indivizii erau ținte sigure pentru prădătorii mari, grupurile de oameni ar putea apăra cu mai mult succes împotriva atacurilor.

Succesul *comunicării* este îmbunătățit direct și indirect prin cooperare.

Distincția dintre exprimarea și *comunicarea* emoțiilor pare deosebit de dificilă pentru mișcările corporale. În mod clar, cineva care este controlat în mare măsură, iar alții care sunt în mare parte necontrolați se ancorează astfel la continuitatea a ceea ce poate și nu poate fi folosit în mod intenționat, iar comunicarea nu merge împreună.”⁶

„Emoțiile sunt exprimate nu numai prin față, voce și corp, ci și în cuvinte. Când suntem triști, ne învinovățim sau ne criticăm pe noi înșine, când ne este frică, plângem pentru ajutor, când ne mâniem, ne distrugem, atacăm verbal, plângem, și vorbim despre cum sunt lucrurile rele; când suntem bucuroși spunem lucruri pozitive; când suntem îndrăgostiți, spunem lucruri pozitive despre dragoste. Posibilitățile sunt nelimitate.

Într-adevăr, procesul de *comunicare* al emoției servește aceeași prudență socială și pare atât de fundamental încât este înrădăcinat într-o reacție automată cum ar fi roșeață sau acțiune solitară, cum ar fi zâmbet sau râs .

⁴ Communication , An Introduction, Karl Erik Rosengren, Sage Publication, Ltd , 2000.

⁵ The Evolution of Communication , Marc D. Hauser , A Brad Ford Book , The Mit Press Cambridge, Mssachusetts, London, England, 2000.

⁶ Handbook of Communication and Emotion Reserch, Theory, Applications and Context, Peter A Andersen, Laura K Guerrero, Academic Press, 1998.

Cercetătorii de *comunicare* și emoție recunosc inseparabilitatea inerentă a comunicării, a emoției și a cunoașterii.”⁷

„O *comunicare* bună este esențială pentru a lucra cu copiii ... Aceasta implică ascultarea, interogarea, înțelegerea și răspunsul la ceea ce este comunicat ... *Comunicarea* nu se referă doar la cuvintele pe care le folosim, ci și la modul în care vorbim, limbajul corpului și, mai presus de toate, eficacitatea cu care ascuți.

Copiii de toate vârstele și abilitățile subliniază importanța profesioniștilor care comunică direct cu ei și iau ceea ce spun ei în serios, mai degrabă decât să-și asculte părinții și îngrijitorii.

Copiii și tinerii au nevoie în mod special de informare, de interacțiune și de discuție care să fie adaptate la nevoile și modalitățile lor de *comunicare*.”⁸

„*Comunicarea* este un proces bidirecțional.

Implică:

- încercarea de a înțelege gândurile și sentimentele pe care o altă persoană le expune;
- răspunsuri într-un mod care este util;

Aceasta înseamnă că pentru a comunica bine avem nevoie de abilități în:

- ascultarea și observarea altora, înțelegerea mesajelor lor;
- obținerea de idei și sentimente proprii, astfel încât acestea să poată fi de ajutor.”⁹

„Viața copiilor foarte mici este centrată în familie și în jurul celor care îi îngrijesc. Dezvoltarea lor depinde de acordarea unei atenții deosebite. Prin vorbire, joc și activități emoționale putem contribui la dezvoltarea armonioasă a copilului. Pe măsura ce cresc, copiii se dezvoltă prin *comunicare*, înțelegerea limbajului, capacitatea lor de a-și exprima gândurile și sentimentele.

Suportul moral și prietenia unui grup de copii sau tineri sunt, de asemenea, esențiale. Copiii au multe modalități de *comunicare*. Ei se exprimă prin desenele lor, prin joc, modelare, muzica, cântatul, dansul și scrisul.

O mare parte a *comunicării* continuă fără a vorbi. Aceasta este *comunicarea* non-verbală. Expresia pe fața unei persoane, modul în care se mișcă, tonul vocii, toate sunt comunicări a căror sens depinde de cultura persoanei.

Este important să gândim dacă *comunicarea* non-verbală ajută copilul să se simtă confortabil.”¹⁰

„*Comunicarea* cu copiii și tinerii poate fi o mare provocare. Nu se poate spune că este mai ușor decât comunicarea cu adulții. Pentru a sublinia o diferență, ceea ce este mai complicat și mai pretențios în comunicarea cu copiii și tinerii, sunt caracteristicile sale specifice.”¹¹

⁷ Handbook of Communication and Emotion Research, Theory, Applications and Context, Peter A Andersen, Laura K Guerrero, Academic Press, 1998.

⁸ Communicating with children and young people. Making a difference, Michelle Leferve, First published in Great Britain, 2010

⁹ Communicating with Children; Helping children in distress, Naomi Richman, Save the Children, 1993.

¹⁰ Communicating with Children; Helping children in distress, Naomi Richman, Save the Children, 1993.

„Pentru a înțelege *comunicarea*, trebuie să ținem seama de variația continuă a sensului dintre stabilitate și instabilitate.

De asemenea, ar trebui să ținem cont de gama de sisteme de semnalizare și de pluralitatea mijloacelor expresive de care dispun comunicatorii pentru a-și exprima intenția comunicativă.

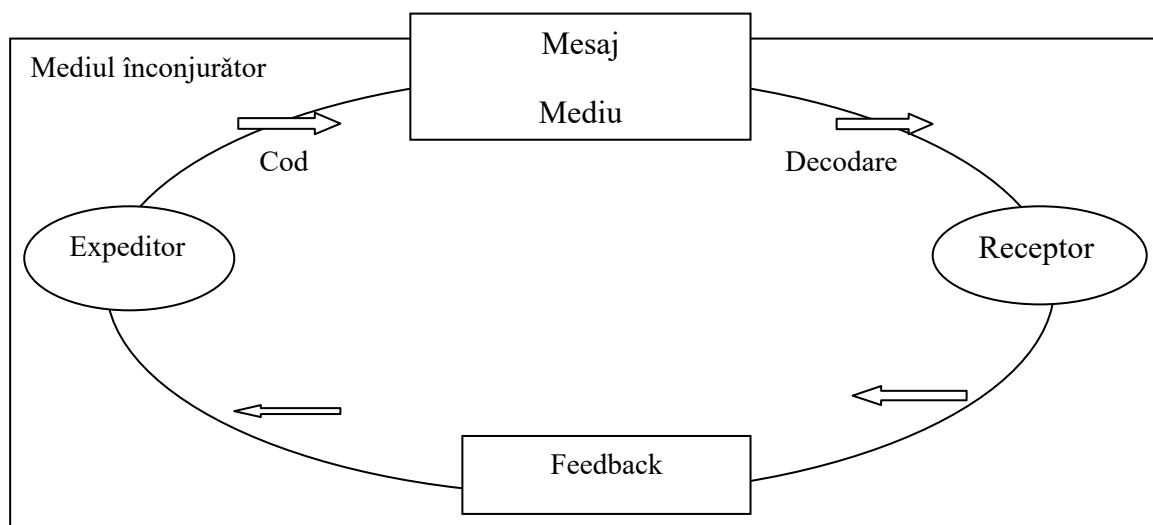
Trebuie să ne concentrăm atenția asupra procesului de sincronizare semantică, destinat ca și competență a vorbitorului, de a organiza, coordona și de a face ca diferitele sisteme de *comunicare* să se îndrepte spre același punct la fiecare ordin, pentru a explica în mod explicit sensul propriei intenții comunicative într-un mod unitar și coerent.

Progresul metodologic și progresul tehnologic a fost de mult timp un factor de formare în interacțiunea și cercetarea în *comunicare*. Posibilitatea viitoare de integrare a datelor comportamentale și a datelor din tehnologia imagistică tot mai avansată a imaginilor cerebrale care, printre altele, ar permite scanarea activității creierului în indivizii care se mișcă liber, cu siguranță, într-o stare perseverentă stimulantă.”¹²

„Multe definiții ale *comunicării* sunt folosite de oamenii de știință din domeniul comunicării. În scopurile noastre, următoarea definiție este utilă.

Comunicarea este procesul de creare a sensului între două sau mai multe persoane prin expresie și interpretare.

Comunicarea este, prin urmare, o încercare de a ajunge la mintea altora. Comunicarea tehnologică diferă de comunicarea umană.

Expeditorul este persoana care inițiază comunicarea, gândindu-se la o idee de a comunica receptorului.

Receptorul este persoana căreia expeditorul îi direcționează mesajul și care trebuie astfel să subordoneze mesajul.

¹¹ Effective Communication with children and youth, A guide for Parents and Youth Workers, Stella Okoronkwo, Author House, 2011.

¹² From Communication to Presence Cognition, Emotion and Culture Towards the Communicative Experience, Festschrift in Honor of Luigi Anolii, Edited by Giuseppe Riva, M, Teresa Anguera, Brenda K. Wiederhold, Fabrizia Mantovani, IOS Press, 2006.

Decodarea se referă la procesul de primire a receptorului, de interpretare și de înțelegere a unui mesaj codificat.

Feedback-ul este răspunsul receptorului la mesaj. Feedback-ul este esențial pentru o comunicare eficientă, deoarece oferă fluxuri bidirecționale de mesaje.”¹³

„*Comunicarea* a avut misiunea de a aduce o natură rațională - a existat, de asemenea, un lucru de natură irațională, care intervine între oameni și se află la rădăcina prejudiciilor.”¹⁴

„*Comunicarea* este schimbul de informații prin vorbire, semnalizare sau scriere. acest schimb implică următoarele elemente:

- Expeditorul, persoana care generează mesaje;
- Mesaj, informațiile schimbate;
- Transmisie, modul în care este transmis mesajul;
- Receptorul, persoana căreia îi este trimis mesajul;
- Feedback, răspunsul primit de la receptor.

Scopul principal al expeditorului este de a comunica eficient.

Reușește când realizează următoarele:

1. Receptorul înțelege mesajul;
2. O relație favorabilă este stabilită între receptor și expeditor;
3. Mesajul încurajează un răspuns dorit din partea receptorului.

Atunci când oamenii din grupuri comunică, ei presupun că ascultătorul/receptorul știe despre subiectul discutat. Prin urmare, expeditorul nu furnizează informații extinse de fond sau explică consecințele fiecărei posibile decizii. Deoarece membrii grupurilor se cunosc atât de bine, ei comunică multe dintre mesajele lor indirect. Limbajul corpului, locul de întâlnire desemnat, dependența stabilită a relațiilor și valorile de grup, toate influențează comunicarea.”¹⁵

„Educația și inteligența joacă un rol major în înțelegerea percepțiilor oamenilor. De exemplu, un medic, un mecanic, un ofițer de poliție și un reporter de ziar vor percepe același accident de mașină din diferite puncte de vedere.

Barierile fizice sunt factori sau elemente din mediul extern care împiedică comunicarea. Exemplele sunt:

- oamenii vorbesc pe coridorul din afara biroului ;
- zgomotul de construcție pe o clădire din apropiere ;
- atmosfera zgomotoasă într-o sală de clasă ;
- căldura insuportabilă într-o zi de vară ;

¹³ Communication : A Hands-on Approach, de Sandra Cleary, Juta, 2003.

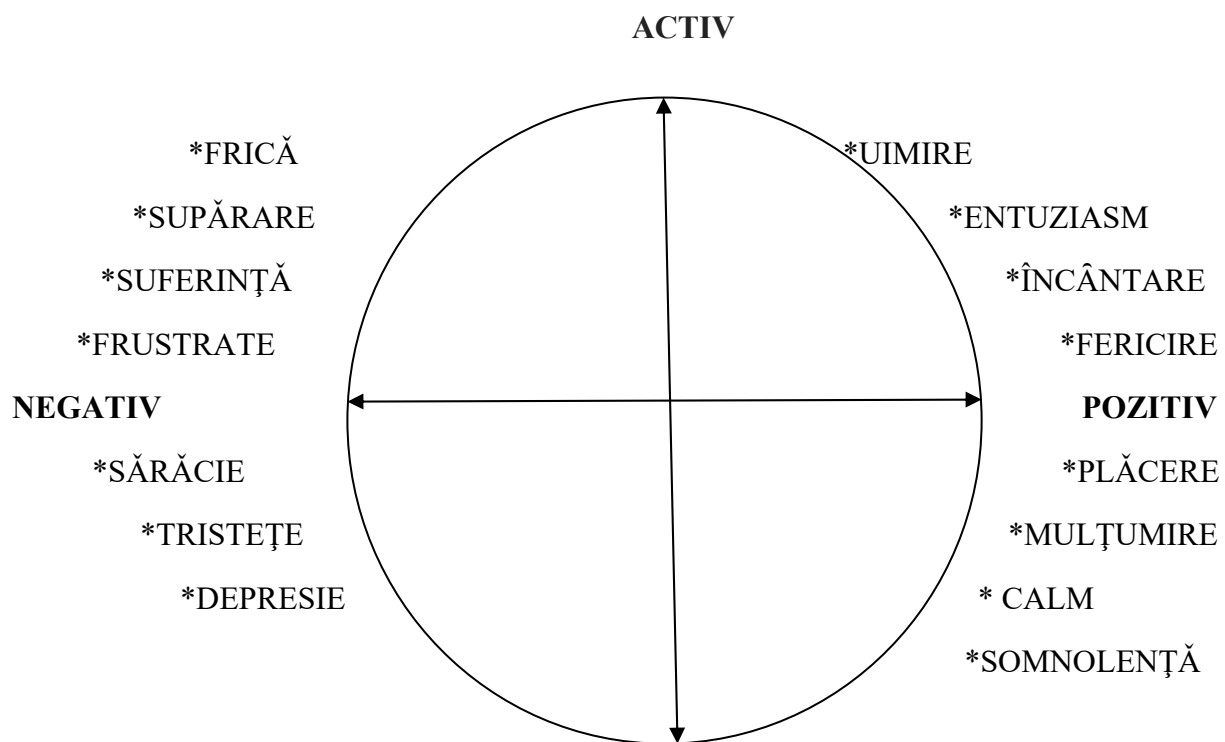
¹⁴ The invention of communication, Armand Matterlart, Minnesota Press, London, 1996.

¹⁵Effective Communication for Colleges, Brantley & Miller, Thomson South- Western, 2005.

- un aspect neplăcut al vorbitorului sau o manieră iritantă.”¹⁶

„Modelul circumferinței a generat cercetări considerabile. O circumferință este un - cadran cu două dimensiuni, circulare (a se vedea figura 1). Emoțiile sunt reprezentate pe circumferință în funcție de nivelul lor de comunicare și de valența lor (pozitivă sau negativă).

De exemplu, fericirea este caracterizată printr-o activitate moderat de mare și un efect pozitiv, în timp ce tristețea se caracterizează prin activitate moderată scăzută și afectare negativă. În modelul emoției care traversează cercul unul la altul. Condițiile de tracțiune mai apropiate sunt una pe alta pe circumferință, cu atât mai mare este corelația lor pozitivă. Prin urmare, stresul se corelează foarte mult atât cu supărarea, cât și cu frustrarea. Se observă, de asemenea, că oboseala și somnolența, precum și fericirea și plăcerea sunt foarte corelate, chiar dacă sunt în cadrane diferite. Acest fapt, dar și configurația circulară a modelului, ilustrează faptul că emoția are o structură care împărtășește o asociere complexă între ele.

Modelul circumferinței emoțiilor”¹⁷

„Ce rol joacă emoția în discuțiile de zi cu zi? Există o altă imagine a rolului pe care îl joacă emoția în conversația de zi cu zi. Emoția este ceea ce dă viața *comunicării*. O singură viziune este: aveți o conversație perfect normală și totul merge în conversația cu un prieten, dar întâmplător menționați un subiect sensibil, iar el se supără.”¹⁸

„Comunicarea interpersonală a stărilor emoționale este fundamentală atât pentru interacțiunea zilnică cât și pentru cea instituțională.

¹⁶¹⁶ Communication : A Hands-on Approach, de Sandra Cleary, Juta, 2003.

¹⁷ Handbook of Communication and Emotion Research, Theory, Application and Contexts, Peter A. Andersen, Laura K. Guerrero, Academic Press, 1998

¹⁸ Communicating Emotion , Sally Planalp, Cambridge University Press, 1999

Toate limbile oferă vorbitorilor o serie de strategii verbale pentru transmiterea emoțiilor.

În primul rând, toate contribuțiile se referă în mod explicit la *comunicarea* verbală a emoțiilor. Este bine stabilit faptul că oamenii folosesc o gamă largă de mecanisme nonverbale și paralingvistice pentru a exprima emoții, inclusiv expresii faciale, gesturi, postură, ton de voce și altele asemenea.

Subiectele includ analiza rolului partenerilor conversației în crearea sensului emoțional și efectele culturii asupra comunicării emoționale.”¹⁹

„Orice conceptualizare a comunicării umane și a fundațiilor sale cognitive sociale participante ar trebui să poată explica efectele stărilor afective interne ale indivizilor, chiar dacă majoritatea nu reușesc să facă acest lucru. Este adevărat că aceste efecte sunt complexe și comportamentul comunicativ poate fi influențat într-o varietate de moduri, de la relativ subtile până la indicii relativ intense afectate. Dar, recent, au fost depuse eforturi în vederea înțelegerii rolului comunicării și a afectării. Unele dintre aceste cercetări analizează impactul și efectele mesajelor persuasive asupra unei comunicări.”²⁰

„Multe din *comunicările* emoționale ale copilului, precum cele ale mamiferelor ne-umane, sunt vocale, dar nu lingvistice. În mod similar, multe dintre comunicările emoționale ale mamei cu copilul sunt, de asemenea, vocale, dar non-lingvistice. Aceasta este o consecință a abilității mamei de a se regresa adaptiv la nivelul de comunicare al copilului și este o manifestare a corecției sale fuzionate cu copilul. *Comunicarea* emoțională însoțită de comunicarea cognitivă în limba vorbită servește ca o punte între modurile de comunicare emoțională pur infiltrate ale copilului și dezvoltarea utilizării comunicării cognitive prin limbaj. În primii câțiva ani de viață, comunicarea copilului devine din ce în ce mai conștientă, deliberată și intenționată. Folosirea comunicării cognitive prin limbaj suplinește treptat formele non-lingvistice, non-simbolice ale comunicării emoționale și devine canalul dominant pentru comunicarea informațiilor despre lume. Într-o oarecare măsură, maturitatea se caracterizează printr-o tranziție de la comunicarea emoțională la comunicarea cognitivă.

Relația dintre ele este deosebit de complexă atunci când conținutul comunicării cognitive exprimă sentimentele conștiente ale vorbitorului. Când sentimentul este exprimat prin cuvinte emoțiile induse împreună cu cuvintele determină în mare parte modul în care comunicarea este experimentată și înțeleasă.”²¹

„Mai serios, există un număr tot mai mare de dovezi care arată că mulți copii cu probleme emoționale și comportamentale au dificultăți de comunicare care nu au fost detectate. Consecințele acestui fapt sunt grave pentru tinerii implicați. Acestea par a fi la un risc mai mare de dificultăți de comunicare decât alți tineri, iar aceste dificultăți au efecte negative serioase asupra comportamentului și dezvoltării emoționale, interacțiunii sociale și învățării. În cazul în care o persoană tânără are dificultăți de comunicare nedetectate, ea prezintă riscul unui posibil diagnostic și a unei intervenții adecvate. În consecință, problema de comunicare nedetectată anterior are implicații considerabile pentru oricine lucrează cu copiii care au dificultăți emoționale și comportamentale.

Câți copii au dificultăți de comunicare?

¹⁹ The verbal Communication of Emotions, Edited by Susan R. Fussell, Lawrence Erlbaum Associates, 2002;

²⁰ Communication Social Cognition and affect, Edited by Lewis Donohew, Howard E. Sypher and E. Tory Higgins, Psychology Press.

²¹ Emotional Communication, Paul Geltner Routledge, London and New York, 2013

Pentru a aprecia amploarea dificultăților de comunicare în rândul copiilor cu probleme emoționale și comportamentale, este important să se ia în considerare cât de des apar dificultățile de comunicare. Este dificil de determinat câți copii din populația generală au dificultăți, deoarece în cercetare sunt utilizate diferite definiții diferite ale afectării comunicării, iar natura problemelor de comunicare pare să se schimbe în timp. Este relativ ușor să identificați copiii de vârstă preșcolară care nu vorbesc la fel de mult ca și colegii lor, deoarece pot apărea dificultăți cu relația socială sau cu învățarea. Problemele de comunicare devin, de asemenea, mai mult sau mai puțin evidente, în funcție de cerințele academice și sociale ale mediului. O persoană tânără se poate comunica bine acasă, unde limba este contextualizată și adesea previzibilă, dar poate avea mari dificultăți în școală, unde limba este abstractă și adesea se referă la lucruri dincolo de experiența lor.”²²

²² Children with Emotional and Behavioural Difficulties and Communication problems, Melanie Cross, Jessica Kingsley Publishers London and Philadelphia, 1988.